

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 150/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. G., bytom Z., zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namietal porušenie čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 3, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 13 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu a čl. 14 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach postupom a trestným rozkazom Okresného súdu vo Zvolene vo veci vedenej pod sp. zn. 5 T 50/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. G. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2002 doručená sťažnosť Ľ. G., bytom Z. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namietal porušenie čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a trestným rozkazom Okresného súdu vo Zvolene (ďalej len „okresný

súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 5 T 50/02. Podaním došlým ústavnému súdu 8. novembra 2002 rozšíril sťažnosť aj o námietku porušenia čl. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 13 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu a čl. 14 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach. Sťažovateľ požaduje vydanie nálezu, ktorým by ústavný súd jednak vyslovil porušenie citovaných článkov ústavy a medzinárodných zmlúv, ďalej zrušil trestný rozkaz okresného súdu sp. zn. 5 T 50/02 z 22. apríla 2002 a napokon prikázal okresnému súdu vo veci sp. zn. 5 T 50/02 konať.

Zo sťažnosti vyplýva, že vyššie označeným trestným rozkazom bol obvinený ppor. J. S. uznaný vinným z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a bol mu za to uložený peňažný trest vo výške 10 000,-- Sk. Zároveň ho okresný súd zaviazal nahradiť škodu sťažovateľovi ako poškodenému vo výške 4 020,-- Sk a so zvyškom nároku odkázal sťažovateľa na konanie vo veciach občianskoprávných. Trestného činu sa obvinený mal dopustiť tým, že ako príslušník Železničnej polície počas výkonu hliadkovej služby v budove železničnej stanice vo Zvolene predviedol sťažovateľa na policajné oddelenie a tam ho fyzicky napadol údermi ruky po hlave a päťou do tváre, ako aj kopnutiami do tela, čím spôsobil sťažovateľovi poranenia s práceneschopnosťou 42 dní bez trvalých následkov. Sťažovateľ podal proti trestnému rozkazu 30. apríla 2002 odpor, ktorý označil ako odvolanie. V odôvodnení napadol výrok o treste, ako aj o náhrade škody. Namietal aj tú skutočnosť, že na zdraví mu ublížili dvaja policajti a že okrem škody na zdraví mu bola odcudzená aj finančná čiastka 1 500,-- Sk. Listom zo 17. júla 2002 okresný súd sťažovateľovi oznámil, že nie je osobou oprávnenou „podať odvolanie čo do viny a trestu odsúdeného“ J. S. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť vo výroku o vine a treste odsúdeného J. S. 11. mája 2002. Okresný súd uznesením zo 14. augusta 2002 rozhodol tak, že sťažovateľa ako poškodeného odkázal s jeho nárokom na náhradu škody na konanie vo veciach občianskoprávných.

Sťažovateľ poukazuje na to, že hoci trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 11. mája 2002, on sa o tejto skutočnosti mohol dozvedieť až po termíne 17. júla 2002, keď mu bolo

doručené oznámenie okresného súdu o tom, že nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania „čo do viny a trestu odsúdeného“ J. S. Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu zo 14. augusta 2002, proti tomuto nie je sťažnosť prípustná. Preto tak trestný rozkaz, ako aj uznesenie spĺňajú požiadavku právoplatného rozhodnutia v zmysle čl. 127 ústavy. Z toho sťažovateľ vyvodzuje, že vyčerpal riadne opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práva poskytuje.

V doplnení sťažnosti z 30. októbra 2002, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 8. novembra 2002, sťažovateľ uviedol, že mu „nebolo umožnené využiť právo na účinný opravný prostriedok tým, že Trestný poriadok poškodenému trestným činom neumožňuje podať sťažnosť proti každému uzneseniu vydanému v prípravnom konaní a podať odpor proti trestnému rozkazu“.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh zjavne neopodstatnený.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 citovaného zákona).

Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv postupom a trestným rozkazom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 50/02 z 22. apríla 2002, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. mája 2002. Sťažovateľ nenamietal, že mu trestný rozkaz nebol doručený, pričom z predmetného trestného rozkazu jasne vyplýva, aké opravné prostriedky proti nemu môže využiť, a teda že podľa zákona nemôže napadnúť výrok o vine a treste. Z týchto dôvodov ak sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv, bolo potrebné sa domáhať ich ochrany v lehote ustanovenej zákonom o ústavnom súde, t. j. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto trestného rozkazu.

Predmetná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená faxom 17. septembra 2002 a poštou 20. septembra 2002, teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Z vyššie uvedeného dôvodu (oneskorené podanie sťažnosti) ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2002